

Debreceni Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
Bhar.I.215/2025/10.

A Debreceni Ítéltábla Debrecenben, a 2025. október 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A becsületsértés vétsége miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2025. március 11. napján kihirdetett 1.Bf.440/2024/17. számú ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban felmerült 23 980 (huszonháromezer-kilencszáznolcvan) Ft bűnügyi költséget, valamint a másodfellebbezés eljárási illetékét a magánvádló viseli.

A harmadfokú bíróság határozata ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A Miskolci Járásbíróság a 2024. június 4. napján meghozott 40.B.987/2023/54. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki rágalmazás vétségében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 226. § (1) bekezdés]. Ezért 1 évre próbára bocsátotta, figyelmeztetve az intézkedés végrehajtási szabályaira. Kötelezte, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított harminc napon belül 10 000 forint eljárási illetéket fizessen meg magánvádlól magánvádló részére, továbbá ezen felül 104 194 forint bűnügyi költséget az állam javára térítsen meg.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen Terhelt1 vádlott és a kirendelt védője bűncselekmény hiányában történő felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést, amelyet mind a vádlott, mind a védő írásban részletesen indokoltak.

[3] A magánvádló tudomásul vette az elsőfokú bíróság határozatát és a jogorvoslatra írásban tett észrevételében annak helybenhagyását indítványozta.

[4] A védelmi fellebbezések elbírálására a Miskolci Törvényszék nyilvános ülést tűzött, majd a vádlott védekezésének ellenőrzése érdekében bizonyítás felvételét szükségesnek tartva a nyilvános ülésről tárgyalásra tért át, melynek anyagává tette a vádlottat és a magánvádlót érintő, folyamatban lévő más büntetőügyekkel kapcsolatosan beszerzett határozatokat, továbbá a magánvádló által csatolt, valamint a társasház törvényességi felügyelete iránti eljárás lezárásával és a nyomozás elrendelésével összefüggő iratokat. A bizonyítás felvételének eredményeként a másodfokon eljáró törvényszék a 2025. március 11. napján meghozott 1.Bf.440/2024/17. számú ítéletével megváltoztatta a járásbíróság ítéletét és a vádlottat – bűncselekmény hiányában – felmentette az ellene rágalmazás vétsége miatt emelt vád alól.

[5] A másodfokú bíróság ítélete ellen a magánvádló élt fellebbezéssel a vádlott terhére, a bűnösség megállapítása és joghátrány alkalmazása céljából. Az írásbeli indokolásban vitatta a törvényszék jogi álláspontját, hogy a vádlott név alpolgármesternek címzett elektronikus levele „panaszlevélnek”, közérdekű bejelentésnek minősül. Álláspontja szerint a vádlott részéről a levél elküldésével a rosszhiszeműség is megállapítható, ezért a büntetőjogi felelősségét meg kell állapítani (8. sorszámú harmadfokú irat).

[6] A harmadfokú bíróság a magánvádló perorvoslatát a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 620. § (1) bekezdése értelmében nyilvános ülésen bírálta el.

[7] A nyilvános ülésen a magánvádló fenntartotta a jogorvoslatának indokolásában írtakat és a vádlott bűnösségének megállapítását, vele szemben joghátrány alkalmazását kérte. A vádlott és a védő a törvényszék ítéletének helybenhagyására tettek indítványt. A vádlott az utolsó szó jogán továbbra is tagadta a bűncselekmény elkövetését, és azt, hogy rosszhiszemű volt.

[8] A magánvádló fellebbezése alaptalan.

[9] Az ítéltábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a harmadfokú bírósági eljárás törvényi feltételei fennállnak-e.

[10] A Be. 615. § (1) bekezdése az első- és másodfokú bíróság ellentétes döntését kívánja meg a joghatályos másodfellebbezéshez. E törvényhely (2) bekezdés b) pontja szerint ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette. Jelen esetben ez a perjogi helyzet, ezért a harmadfokú eljárás lefolytatásának nem volt eljárásjogi akadálya.

[11] Az ítéltábla a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont, aa) és ab) alpont alapján felülbíráta a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését és azon rendelkezését, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntésével összefüggő felülbíráta eredményezett, továbbá a b) pont értelmében az első- és másodfokú eljárást arra tekintet nélkül, hogy ki és milyen okból élt jogorvoslattal. Emellett hivatalból revízió alá estek a Be. 618. § (2) bekezdése értelmében az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezések is. A lényegében egy tényállásos, egy bűncselekmény vádján alapuló ügyben teljeskörű volt a revízió, a felülbírálat terjedelmét, hatókörét illetően jogértelmezési probléma nem vetődött fel.

[12] A felülbírálat során az ítéltábla nem észlelt olyan, az egész ügydöntő határozatra kiterjedő – a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti – eljárási szabálysértést, ami feltétlenül az első- és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna, ezáltal a büntető ügy érdemi elbírálását kizárná.

[13] A harmadfokú bíróság ezt követően vizsgálta azon ítéleti tényállás megalapozottságát, amelyet a törvényszék a bizonyítás felvételét követően állapított meg, módosítva, kiegészítve az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást (ténybeli kis reformáció). A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a döntését arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha az a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[14] Az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a járásbíróság ítéleti tényállása részben megalapozatlan és a szöveggörnyezetből kiragadott levélrészletek helyett a teljes elektronikus levél tartalmát rögzítette a tényállásban, valamint kiegészítette a tényállást azokkal a még folyamatban lévő vagy már befejezett eljárásokra utalással, amelyek megvilágították azt, hogy itt nem egyszeri nézeteltérés áll fenn a magánvádló és a vádlott között, hanem egy hosszabb ideje elhúzódó és egyre inkább elmérgesedő folyamat van a jelen büntetőügy háttérében, ami nemcsak a vádlottat érinti,

hanem közvetlenül hatással volt a cím15 szám alatti társasház közösségére is. A bizonyítás felvételével a másodfokú bíróság kiküszöbölte a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjában írt részbeni megalapozatlanságot, mely tényállásra érdemi döntést alapíthatott és e tényállás irányadó a harmadfokú eljárásban is.

[15] A másodfokú bíróság az irányadó tényállásból helytállóan vont arra is következtetést, hogy a vádlotti cselekmény milyen okok miatt nem valósította meg a Btk. 226. § (1) bekezdése szerinti rágalmazását vétségét. Ítéletében részletesen levezette és megindokolta, hogy miért tartotta közérdekű panaszbejelentésnek a vádlott levelét, amelynek teljes tartalmát értékelve állapította meg azt, hogy annak szóhasználata nem volt becsmérlő és gyalázkodó hangvételű. Ezzel az ítéltábla is egyetértett, azzal kiegészítve, hogy a levélben írtak tükrözik a vádlott szubjektumát és azt a hosszabb ideje terhelt kapcsolatot, ami a magánvádló és a vádlott között kialakult, ugyanakkor nem mutat túl a véleménynyilvánítás szabadságán.

[16] Azon magánvádlói állítás – a levél szerint – amellyel sikkasztással vádolta a társasház korábbi közös képviselőjét (tanú5), közvetlenül nem vitásan érintette a vádlottat is, mint a társasház számvizsgáló bizottságának elnökét. Itt kell azonban utalni az ítéleti tényállás azon, a másodfokú bíróság jogi döntését meggyőzően támogató kiegészítésére, hogy a társasház törvényességi felügyelete iránti eljárás lezárásáról szóló 2023. szeptember 4-én kelt és városnév Város Jegyzője által írt tájékoztatás szerint a tanú5tel szemben indult törvényességi felügyeleti eljárás lezárásra került, mert a társasház működése szabályos volt.

[17] A törvényszék megfelelően hivatkozott ítéletének [55] bekezdésében arra, hogy a vádlott alpolgármesternek küldött beadványa közérdekből történt (társasház lakóközössége) és állításai valótlanosága, továbbá a rosszhiszeműsége nem nyert igazolást, ahogy helyes a [59] bekezdésben kifejtett törvényszéki álláspont is, amit osztott az ítéltábla. A másodfokú bíróság ítélet részletesen foglalkozott a jogellenesség és tényállásszerűség elméleti és részben dogmatikai kérdéseivel is. Okfejtése alapvetően helytálló, viszont azt kiemeli a harmadfokú bíróság, hogy önmagában a törvényi tényállás szubjektív és objektív elemeinek megvalósulásakor a jogellenességre hivatkozás rendszerint nem vezet mentesüléshez. A törvényi tényállás kimerítése ugyanis rendszerint objektíven jogellenes, másképp fogalmazva a társadalomra veszélyes, mely feltétele a bűncselekmény létrejöttének. Jelen ügy viszont speciális, mert valóban alappal lehet hivatkozni a jogellenességre is, viszont nem az a felmentés egyedüli oka, hanem az a perdöntő, hogy a megalapozott tényállás egyes részlettényei összefüggésében is vizsgálva, a vádlott által használt – egyébként erkölcsileg helyteleníthető és akár nem deliktuális (civiljogi) felelősséget is felvető – kijelentések nem érték el a büntetőjogi fenyegetettség szintét. A büntetőjog normája végső eszköz (ultima ratio), mely alkalmazásának viszont az elbírált ügyben nem álltak fenn a feltételei, ezért a másodfokú bíróság törvényes döntést hozott, amikor a vádlottat bűncselekmény hiányában felmentette az ellene emelt vád alól.

[18] Mindezekből adódóan a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a magánvádló fellebbezésének aaptalansága miatt a Be. 623. § alkalmazásával döntően helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[19] A bűnügyi költségről és a másodfellebbezés eljárási illetékének viseléséről hozott rendelkezés a Be. 782. § (4) bekezdésén alapul.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró, Dr. Bakó József sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 1.Bf.440/2024/17. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bhar.I.215/2025/10. számú végzése által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. október 21.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke